

se, vil være rigtigt at hæve Minimumskursen noget, idet jeg ligesom andre ærede Talere er af den Formening, at det ikke vil være heldigt under Hensyn til Muligheden for Spekulation at have den store Margen fra 70 til 100. Men opnaas der Fasthed i Kursen ved Lovforslaget? Ja, alle udtaler Haabet om, at vi maa faa nogenlunde Stabilitet i de Tider, vi nu gaar i Møde, men naar man saa taler med de enkelte, som i særlig Grad skulde have Forstand paa og skulde kunne bedømme disse Forhold, saa hører man vidt forskellige Udtalelser; saa hører man kyndige Folk udtale: Det er vor Formening, at i det Øjeblik man gennemfører dette Lovforslag, vil Kurserne stige op til ca. 97; og fra anden lige saa kyndig Side siger man: Nej, vi har en helt anden Opfattelse, det vil temmelig sikkert gaa paa den Maade, at vi vil have Vanskelighed ved at holde Kursen 88 $\frac{3}{4}$, der kan være Sandsynlighed for, at Ventilen maa bruges, saa vi gaar ned til 85 $\frac{3}{4}$. Meningerne er meget delte, og derfor siger jeg: Man kan haabe, men der er ingen, der i Virkeligheden ved noget, det er kun Gisninger og Formodninger, og Formodningerne gaar i forskellig Retning.

Og saa vil jeg stille det Spørgsmaal, om Erhvervslivet virkelig kan være tjent med, at man fremdeles Aar igennem befinder sig i det uvisse — for der er jo Tale om mere end eet Aar —, om det ikke vil medføre, at Arbejdsgiverne fremdeles vil holde sig tilbage, idet de siger: Vi har aldeles ikke nogen Sikkerhed for, hvorledes det vil gaa med den danske Valuta, der kan være Tale om Svingninger paa over en halv Snes Procent, og vi vover os da ikke ind paa nye Foretagender, vi vil hellere se Tiden an, selv om det ogsaa koster noget, fremfor at gaa ud i den store Risiko. Og kan man ikke ogsaa forstaa, at Arbejderne, naar de skal til at forhandle om en Lønregulering, ogsaa vil sige: Der er jo stadig ingen Fasthed i den danske Valuta, selv om dette Lovforslag gennemføres; vi ved ikke, om Kursen i Morgen eller om en Uge eller en Maaned er oppe over 90 eller under 90. Usikkerheden er saaledes i allerhøjeste Grad til Stede, selv om man vedtager Lovforslaget, og jeg synes, Erhvervslivet maa kunne kræve, at der nu snarest muligt finder en Stabilisering Sted.

Den højtærede Erhvervsminister, der havde Ordet for kort Tid siden, udtalte, at hele dette Forhold ikke var tilstrækkeligt afklaret i dette Øjeblik. Jeg tillader mig

at henstille til Overvejelse, om ikke denne Sag endeligt kunde afgøres, inden Rigsdagssamlingen sluttes. Der kan være dem, der mener, at naar vi nu har forhandlet om Sagen i November Maaned, skal vi ikke paa ny tage den frem til Behandling i Foraaret 1926, men vi skal vente et helt Aar, indtil den næste Rigsdag træder sammen; men det, jeg vil henstille til Overvejelse, er, om der ikke var Mulighed for, at det hele kunde klare sig paa en saadan Maade, at vi, inden denne Rigsdagssamling slutter, kan tage endelig Stilling, stadig ud fra den Betragtning, at Erhvervslivet synes mig at have Krav paa, at man saa hurtigt som muligt gaar til den endelige Stabilisering, det vil altsaa sige, at vi paa ny sætter vore Guldreserver ind. Jeg synes ikke, vi skal slippe denne Sag af Hænde ved blot at aflevere Lovforslaget, vedtage det, og saa hører vi ikke mere om det, inden Rigsdagen træder sammen næste Aar, og jeg synes, det er saa meget mere betænkeligt at udskyde den endelige Stabilisering i det uvisse, som vi jo ser, at flere og flere Lande i de senere Tider er gaaet over til Stabilisering. Der har vi jo forskellige Kategorier lige fra de Lande, der efter — det har man vist Lov til at sige — den kæmpemæssige Svindelse med Produktionen af Sedler efterhaanden har nedskrevet den gamle Mønt til Nul og saa har faaet en ny Mønt. Og vi har andre Lande, en anden Kategori, som Czekoslovakiet og Finland, der har nedskrevet deres Mønt meget og er gaaet meget langt ned, men saa har fæstnet deres Papirmønt til Guld, og saa har vi andre Lande, de mest velhavende Lande i Europa, som er gaaet op til Pari, og hvor de har ført en kraftig og maalbevidst Bankpolitik under hele Krigsperioden.

Spørgsmaalet Pari eller ikke har jo spillet en stor Rolle under Diskussionen her, og i den Anledning har der været talt fra forskellige Taleres Side om, hvorvidt man skulde indsatte i Lovforslaget Ordet „Højnelse“. Jeg mener, at det er altid bedst at sige til i Tide, og derfor har jeg taget Ordet her, idet jeg vil sige, at jeg for mit Vedkommende ikke vil finde det rigtig at sætte det Ord ind paa det nuværende Tidspunkt. Ingen vil jo højne i den nærmest kommende Periode. Der er jo stadig blevet talt om, at vi skulde have en Pause. Hvor lang Pausen skal være, er der ikke blevet talt om, men man mener dog, at vi skulde blive staaende ved en Kurs af ca. 90, i alt Fald i den nærmest kommende Tid. Derfor synes jeg, at man